

Решение № 35 от 7.05.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1877/2010 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Светла Цачева

чл. 195, ал. 2 и ал. 3 вр. с

чл. 335, ал. 2 КТ

Производство по чл. 290 ГПК.

С определение № 432 от 21.03.2011 г. е допуснато касационно обжалване на решение от 30.06.2010 г. по гр. д. № 1224/2010 г. на Софийски градски съд, с което е отхвърлен иск с правно основание чл. 221, ал. 2 КТ, предявен от [фирма], [населено място] против К. П. Н. за сумата 1895,44 евро, съставляващи обезщетение в размер на една брутна месечна заплата, дължима от работника поради дисциплинарното му уволнение.

Касационно обжалване на решението е допуснато на основание чл. 280, ал. 1, т. 3 ГПК по приложението на чл. 195, ал. 2 и ал. 3 КТ вр. с чл. 335, ал. 2 КТ - от кой момент изявлението на работодателя за налагане на дисциплинарно наказание на работника поражда правно действие.

По приложението на чл. 195, ал. 2 и ал. 3 КТ вр. чл. 335, ал. 2 КТ:

Съгласно чл. 195, ал. 2 и ал. 3 КТ, изявлението на работодателя за налагане на дисциплинарно наказание поражда действие с достигане на изявлението до адресата, т. е. съобразно общите правила на ЗЗД за действие на договорите - правилата за пораждане на правно действие на изявенията на страните по договора. Писменото изявление на работодателя за налагане на дисциплинарно наказание може да бъде връчено лично срещу подпис на лицето или чрез пощенска услуга - чрез изпращането на препоръчано писмо с обратна разписка. В последния случай, за да се приеме, че изявлението е достигнало до адресата работодателят следва да е изпратил препоръчаното писмо на адреса, посочен от работника и пощата да удостовери доставянето на писмото на адреса. Обстоятелството дали работникът е променил адреса, посочен от него на работодателя или не е предприел действия за получаване на пощенската пратка е без правно значение. С достигане на изявлението на посочения от работника адрес, работодателят е изпълнил задължението си за връчване на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание и изявлението му е породило правно действие.

В този смисъл Върховният касационен съд се е произнесъл и с решение № 283 от 06.04.2010 г. по гр. д. № 507/2009 г. на III г. о. и решение № 39 от 09.02.2012 г. по гр. д. № 410/2011 г. на III г. о., в които е прието, че при невъзможност заповедта да бъде връчена на работника, работодателят му я изпраща с препоръчано писмо с обратна разписка и в този случай наказанието се смята за наложено от деня на нейното получаване; че за да е осъществено надлежно връчване по пощата не е необходимо то да е извършено лично на получателя; че редовно е и всяко друго връчване, което е допустимо съобразно общите правила, уредени в чл. 46 и чл. 47, във вр. с чл. 41, ал. 3 ГПК (отм.), сега чл. 42 и чл. 44 ГПК (при връчване чрез нотариална покана), както и съобразно специалния закон - чл. 36 от Закона за пощенските услуги.

В обжалваното решение на Софийски градски съд е прието за установено, че ищецът е издал заповед № 39 от 14.02.2005 г., с която е наложил на ответника дисциплинарно наказание "уволнение" поради допуснати нарушения на трудовата дисциплина. На 27.12.2005 г. съпругата на ответника е получила адресирано до него писмо, изходящо от работодателя му. Прието е, че не е доказано заповедта за уволнение да е връчена на ответника - липсват данни да е връчена на ответника лично, а представената обратна разписка не удостоверява съдържанието на писмото, получено по пощата на 27.12.2005 г. Прието е, че не е доказано както твърдяното от ищеца трудово правоотношение, така и прекратяването му на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ, поради което искът за обезщетение по чл. 221, ал. 2 КТ е отхвърлен като неоснователен.

В касационна жалба против решението на Софийски градски съд се поддържа, че съдът не е обсъдил всички представените по делото доказателства, в т. ч. трудов договор и писма, установяващи извършени от ищеца разходи във връзка с неизпълнение на възложената на ответника работа и е приложил неправилно чл. 195, ал. 2 и ал. 3 КТ, приемайки, че заповедта за дисциплинарно уволнение не е била надлежно връчена.

Ответникът по касационната жалба К. П. Н. я оспорва като неоснователна.

Върховният касационен съд, състав на Четвърто гражданско отделение намира, че касационните оплаквания против въззивното решение са основателни.

Формираният в решението извод, че заповедта за уволнение не е връчена на ответника е неправилен. По делото е представено известие за доставяне R № 6/278, удостоверяващо доставянето на заповедта за уволнение чрез пощата на 27.12.2005 г. Известието е връчено от пощенски служител и прието от съпругата на ответника, което сочи за редовно връчване на заповедта за уволнение; за достигане на изявлението на работодателя за прекратяване на трудовия договор до адресата му, съответно - за пораждаване на правно му действие.

В нарушение на съдопроизводствените правила въззивният съд не е обсъдил всички представени по делото доказателства, в т. ч. трудов договор от 17.08.2005 г., удостоверяващ възникване на трудовото правоотношение при условията на чл. 68, ал. 1, т. 2 КТ - до завършване на определена работа, съгласно който договор ответникът е следвало да работи като зидар на обект в Германия. Не е обсъдил доказателствата, удостоверяващи, че за извършване на строителните работи на обекта от български работници, ищецът работодател е сключил договор с дружество "В. и с-ие Софски О. и с-ие СО КД", възложител на работата, предявил претенция за некачественото и изпълнение. Съдът не е съобразил и обстоятелството, че делото е образувано по иск с правно основание чл. 221, ал. 2 КТ, който е бил предявен като насрещен от [фирма], [населено място] против К. П. Н., ищец по гр. д. № 12781/2005 г. на Софийски районен съд, 57 състав, по което насрещният иск не е приет за съвместно разглеждане; че предмет на гр. д. № 12781/2005 г. е претенция за заплащане на извънреден труд по същото трудово правоотношение, т. е. че факта на съществуване между страните трудово правоотношение, прекратено от работодателя е безспорен по делото.

Предвид изложеното, обжалваното въззивно решение следва да бъде отменено като постановено в нарушение на съдопроизводствените правила и материалния закон и на основание чл. 293, ал. 2 ГПК постановено ново решение по съществото на гражданскоправния спор.

От доказателствата по делото е установено, че между страните е съществувало срочно трудово правоотношение, прекратено от работодателя със заповед за дисциплинарно уволнение № 39 от 14.02.2005 г. за допуснати нарушения на трудовата дисциплина, в т. ч. некачествено изпълнение на строителни работи, неуплътняване на работното време, неявяване на работа и самоволно напускане на строителния обект на 23.11.2005 г. Установено е, че поради некачественото изпълнение на работата и самоволното напускане на работника, работодателят е претърпял имуществени вреди - обезщетения, дължими на дружеството възложител на работата на обекта за наемане на нови работници за довършване на работата и отстраняване на недостатъци при извършването и. Така установените факти обуславят извод за основателност на предявената претенция по чл. 221, ал. 2 КТ за обезщетение в размер на претърпените от работодателя вреди, които вреди, определени при условията на чл. 162 ГПК възлизат на не по-малко от едномесечното брутно трудово възнаграждение на работника в размер на 1895,44 евро.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, на касатора ищец по делото следва да бъдат присъдени направените съдебни разноски в размер общо на 1210 лева, в т. ч. 330 лева внесени държавни такси и 880 лева, съставляващи изплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна помощ от 30.03.2006 г. с адвокат Е. Ц. от Софийска адвокатска колегия.

Воден от изложеното, Върховният касационен съд, състав на Четвърто гражданско отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА решение от 30.06.2010 г. по гр. д. № 1224/2010 г. на Софийски градски съд, II "Д" въззивен

състав.

ОСЪЖДА К. П. Н. от [населено място] с ЕГН [ЕГН] да заплати на [фирма], [населено място] на основание чл. 221, ал. 2 КТ сумата 1895,44 (хиляда осемстотин деветдесет и пет евро и 44 евроцента) евро, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 04.04.2006 г. до окончателното и изплащане, както и сумата 1210 (хиляда двеста и десет) лева разноски по делото.

Решението не подлежи на обжалване.

Данни за делото и връзка с други актове:

- Допълнителна информация за Дело № 1877/2010 г. по описа на IV г. о. на ВКС - виж тук
- Образувано във връзка с Дело № 1224/2010 г. на Софийски градски съд - виж Решение № 3201 от 30.06.2010 г. на СГС по в. гр. д. № 1224/2010 г.
- Връзка с други актове по делото:
 - Определение № 432 от 21.03.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1877/2010 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Светла Цачева